

Cô Em Họ Của Bạn Tôi

<http://www.thoiaotrang.com/visindex.html>

Tôi bỗng nảy ý định mở quầy sách cho thuê. Cái quầy nho nhỏ nằm sát mép đường, dưới bóng mát cây me trông cũng ra dáng.

Buổi đầu tiên, lóng nga lóng ngóng. Kệ, dù sao cũng mới tập làm ông chủ. Tim, ngực cứ đập phập phồng. Thăng Huy - bạn thân “đạp đất” đầu tiên. Nó xông xáo bước vào, ngó xung quanh:

- Sao bán ít vậy?

Mới đầu đã nghe cái miệng nó chê thì thật xui xẻo. Mặc dù không mê tín lắm nhưng tôi cũng hơi chột dạ:

- Mày mua hết không mà chê ít?

Thăng Huy không thèm đếm xỉa tới phản ứng của tôi. Nó đi tới đi lui, xem chán chê một hồi rồi đứng dậy:

- Mày bán sách chi vậy?

- Để nuôi sống mình – Tôi phổng mũi.

Nó nhìn tôi lạ lùng rồi đạp xe đi thẳng, không một tiếng cảm ơn khi đã xem xong hàng chục cuốn truyện tranh mới. Đúng là đồ bạc bẽo.

Quầy mới mở nhưng cũng có một hai người tới mua. Tuy không đắt lắm nhưng tôi cũng hơi ra dáng ông chủ. Và còn có chỗ mát mẻ để ôn bài. Đu đưa chiếc võng, tôi khoái chí vô cùng.

Thăng Huy có một cô em họ học lớp 10. Cô bé bị liệt một chân nên chống nạng. Cô có đôi mắt to tròn, vớ cá nôt ruồi nơi khóe miệng khó làm tường với một ai khác. Tuy không đẹp lắm nhưng cũng dễ nhìn.

Nhà cô bé bán lồng chim ngay sát quầy sách của tôi. Cô bé gọi tôi là sư huynh. Nghe tôi mở quầy sách, cô bé thường hay ra trông hàng giúp ba vào những chiều rỗi rãi làm tôi cũng bớt buồn. Chiều thứ tư có Mục Tím mới về nên khách học trò đông ghê lắm. Lúc ấy, cô bé hay qua bán giúp. Nhìn đuôi gà, cái khóe miệng hay cười đưa từng cuốn sách cho khách hàng, tôi thấy cô bé thật đáng yêu.

Cái quầy nhỏ thế nhưng dần dần đắt khách. Có lẽ nhờ cô bé chiêu khách hàng. Chứ mấy ngày trước tôi đứng quầy ít có ma nào chịu ghé.

- Hôm nào có tiền sư huynh mở quầy rộng ra chút đi. Treo vài bức tranh lên tường và trang trí quầy sách nữa. Chắc sẽ đắt khách hơn – Cô bé vừa nhai thổi ching-gum vừa coi truyện và vừa nói với tôi như thế.

- Không. Huynh sẽ bán thêm kẹo ching-gum.

- Chi vậy? – Cô bé ngạc nhiên.

- Để bán cho muội đó. Chết đắt lắm?

Cô bé bật cười. Đôi má ửng hồng lên.

Mấy đứa lớp tôi, đi học về lại kéo về quầy sách. Tụi nó chống chế:

- Ở đây mát.

Nhưng tôi thừa biết tụi nó đến đây chủ yếu là để xem... cô bé.

Nhưng có tụi nó quầy sách bỗng vui hẳn lên. Buổi chiều, đang loay hoay định đóng cửa, Linh – bí thư chi đoàn chợt ghé đến:

- Còn Mục Tím không ông chủ?

Tôi giật nảy mình, ngượng nghịu mời khách vào:

- Bí thư ngồi đi.

- Tánh bán như thế có ôn thi được không? - Nhỏ lo lắng.

Lần đầu tiên nghe nhỏ quan tâm tôi thấy lòng lâng lâng, tay chân chợt như thừa thãi đến phát bực.

- Mai Tánh đi sinh nhật mình nhé – Linh giúi vào tay tôi tấm thiệp nhỏ.

Tiến nhỏ về, tôi bỗng thấy xốn xang.

Hôm nay, tôi đóng cửa một ngày để đi mua quà với Thăng Huy.

- Mày thấy cái kệ kia không? – Nó khều tay tôi.

- Chị ơi – Nó kêu chị bán hàng – Gói cho em hai cái.
- Sao thế? Định tặng ai nữa à? – Tôi ngạc nhiên.

Mày cũng vậy mà – Nó cười khó hiểu.

Mấy hôm rồi, kể từ khi sinh nhật Linh, thằng Huy ít ghé quầy sách. Cả cô bé cũng không ra chơi. Tôi thấy nhớ, định nhiều lần đến hỏi nhưng lên lớp thấy mặt thằng Huy ngầu quá lại thôi. Xét ra, tôi đâu có lỗi gì mà nó lại giận ghê thế không biết.

Chiều nay, thấy nó chạy xe ngang qua, tôi gọi. Nó lưỡng lự bước vào, ngồi phịch xuống ghế.

- Có “Luckie Luke” mới nè, coi không? – Tôi hỏi.
- Tao coi rồi. Không có chuyện thì tao đi nghe.
- Huy, mày sao vậy? – Tôi nhăn mặt.

Như vụn trúng đài, nó quắc mắt nhìn tôi rồi bỗng hạ thấp giọng:

- Mày tồi quá.

Hôm bữa sinh nhật Linh cũng là sinh nhật nhỏ Châu.

Huy đạp xe đi. Tôi thần thờ. Cô bé với nụ cười ngây thơ chợt hiện ra trong tâm trí tôi. Đúng, tôi là một thằng tồi quá. Một thằng con trai, một “sư huynh” mà đôi lúc cô bé xem thân thuộc như anh ruột vậy. Tôi chợt nhớ có một hôm cô bé hỏi:

- Sư huynh ước gì, nếu như có ba điều ước của bà tiên?

Tôi tham lam:

- Điều thứ nhất cho huynh thi đậu, thứ hai cho quầy đông khách, thứ ba cho bà tiên ban thêm ba điều ước nữa.

- Còn Châu chỉ cần một điều ước thôi, một nửa điều ước cho chân Châu đi được, nửa còn lại Châu sẽ xin bà tiên cho ai đó tặng quà cho mình trong ngày sinh nhật. Dù chỉ là một thỏi chewing-gum...

Tháng tư, đề cương ôn thi bắt đầu có. Tôi đóng cửa quầy sách lao vào những cuốn sách dày cộm. Thằng Huy cũng nói chuyện bình thường với tôi. Bận bè mà, có lúc cũng giận rồi làm lành. Cô bé cùng gia đình chuyển ra ngoài thành (vì chân cô bé đau cũng cần chỗ yên ả, trong lành). Lên xe, trông cô bé nhỏ nhắn và cô độc.

Tôi nhìn theo vệt khói bụi mờ dần và lòng tự trách: “Sao trước đây mình có lúc quá vô tình?”

Nguyễn Khánh Liên